

Kicsi ember, kicsi érzelmek

Mikor Sárosi Csaba testmagassága elérte a 94 centit, a növése megállt. A feje normál méretű volt, a törzse és a végtagjai viszont kurták. Színészi tehetséget érzett magában, jelentkezett a főleg liliputiakból álló Dávid Csoportba. Fölvették, ő lett a színtársulat két törpe tagja közül az egyik. A leggyakrabban előadott produkciójukban, a Hófehérkében ő játszotta Tudort. Később a rendező úgy látta, jobban illik hozzá Morgó szerepe, így a következő előadásban ő találta meg az ágyában a nagytermetű, alvó Hófehérkét összekucorodva. Föle hajolt, gyönyörködött benne, soha többé nem volt képes elfelejteni azt, amit akkor érzett.

Elmerült a szakirodalomban, és megtudta, hogy miként nem törpének lehet törpe utóda, úgy törpének is születhet nem törpe utóda. Ennek valószínűségét nagyban növeli, ha az anya normál termetű.

Sok hiábavaló epekedés és próbálkozás után egy napon fölfigyelt egy barna hajú, nyúlánk, szemüveges, nálánál kissé idősebb nőre, aki egy könyvesbolt kirakatát fürkészte. A kirakatban csupa mesekönyv volt látható.

Csaba úgy érezte, hogy követnie kell a nőt.

Mikor az egy parkban leült olvasni, Csaba szalámis zsemlet vásárolt, kifalta belőle a szalámit, a zsemlével pedig a közelben összegyűlt galambcsapatot etette.

Később a nő megállt egy ruhabolt kirakata előtt. Csaba észrevette, hogy nem a ruhákat nézegeti, hanem az üveget tükörnek használja. Föltűnt neki a törpe, de Csaba más, korábbi, hasonló próbálkozásaitól eltérően ez a nő nem villantotta rá a megvető, utálkozó tekintetét, hanem figyelte, hogy figyelik őt hátulról.

Miután elindult, Csaba szapora léptekkel megelőzte. A közlekedési lámpa pirosra váltott. Csaba megállt, a nő beérte. Egymás mellé kerültek, Csaba ellenállhatatlan vágyat érzett rá, hogy megszólítsa. Nem merte.

Zöld jelzésnél a nő nem lépett le a zebrára, keresni kezdett valamit a táskájában.

Csaba céltalanul ténfergett a túloldalon. A nő átmosolygott rá, mint aki élvezzi a helyzetet. Pontosabban Csaba úgy látta, hogy átmosolyog.

A következő zöld lámpánál elindult az úttesten, elhaladt Csaba mellett, majd belépett a legközelebbi presszóba.

Később a nő (Anita) azt akarta, hogy keressék föl újra a presszót, és játsszák el a megismerkedésüket.

Anita ült ugyanannál az asztalnál, Csaba távolabbról figyelte.

Szemezték.

Csaba szapora járásával elindult Anita felé.

– Jó estét! Egyedül van? – mondta, miután odaért.

– Nagyon! – válaszolta Anita.

– Meghívhatom egy italra? – érdeklődött Csaba.

– Várjál, Csabikám! – váltott át Anita a jelenre. – Kérdezhetek valamit totál komolyan?

– Kérdezz!

– Mitől következett be az a pillanat, amikor elszántad magad, és odatotyogtál hozzám?

Csaba hallgatott, és csak nézett.

– Nem számít! – legyintett Anita. – Rendeld ugyanazt, amit akkor!

– Már tudom, hogy mit szoktál inni, vagy most ismerkedünk? – kérdezte Csaba.

– Jól van, csak kizökkentett valami.

– Micsoda?

– Nem érdekes.

– Ha nem mondd meg, nem ismerkedem meg veled! – jelentette ki Csaba.

Anitának ez nem tetszett.

– Mindent mondjak el, ami eszembe jut? Az őszinteség unalmas. Nem lehetek szerelmes egy olyan férfiba, akiről mindent tudok.

– Most csináljuk, vagy nem csináljuk? – kérdezte Csaba nagyon komolyan, lemélyített hangon.

Ekkor gyanakodott Anitára először. Ő találta ki, mégisincs türelme végigcsinálni. Ráadásul az őszinteség unalmas neki.

– Menj vissza az asztalodhoz, és még egyszer gyere ide! – mondta Anita.

Csaba tétovázott.

– Surranj, szedd a lábad! – parancsolta Anita.

Csaba ezután se mozdult.

– Inkább menjünk innen.

– Hohó, picim! – ellenkezett Anita. – Ne olyan hevesen! Előbb rendeld meg az italt, mert még azt hiszem, hogy sóher vagy! Megsértődöm, lekoptatlak, aztán tovább kereshetem a nagy Őt!

Közben nevetett, ettől Csaba megenyhült.

Tekintettel arra, hogy a törpének különböző sámlikat, kislétrákat kellett használnia a normál méretű bútorokhoz, Csaba lakására jártak föl. Anita kedvenc szórakozása az volt, hogy visszaélt a testi fölényével. Fölkapta a férfit, rárakta a konyhapultra, és élvezte, milyen körülményeskedve ugrik le onnan. Vagy egyszerűen nem engedte lemászni a létráról. Szexuális életet is úgy kezdtek el élni, hogy mikor már Anita megunt a törpe körülményeskedéseit, a karjába vette, besietett vele a szobába, rádobta az ágyra, és fölé térdelt. Csaba, tiltakozott, kapálózott, amitől a nő még erőszakosabb lett. Bontogatni kezdte Csaba nadrágszóját.

– Nem kapok levegőt! – kiabált a törpe.

Anita nevetett.

– Minek neked levegő? Szívjál engem!

Csaba elcsöndesedett, szuszogott, szimatolt.

– Szokd meg – mondta Anita –, hogy egy nőnek illata van! Minden más megvár, csak ez nem.

Egy napon Anita azt akarta, hogy őhozzá menjenek föl. Csaba meglepődve látta, hogy a könyvespolcok telis-tele vannak mesekönyvekkel. Az asztalokon, komódon, ágyon babák heverték, lánybabák. Volt egy varróasztala, itt varrta a babáinak a különböző öltözékeket. Rögtön le is ült, hogy bemutatásként folytasson egy félkész ruhát, amikor csöngettek.

Anita csodálkozott. Utólag Csaba azt gondolta, hogy tettette a csodálkozást.

– Ki a franc az?!

– Ne nyiss ajtót! – tanácsolta Csaba.

– Nem lehet – mondta Anita. – Hátha fontos.

Egy kigyúrt, kopasz, középtermetű, negyven év körüli férfi lépett be. Rekedtes hangon köszönt.

– Szevasz, hugi!

Anita méltatlankodott, vagy, ahogy Csaba a későbbi események hatására gondolta, méltatlankodást színlelt.

– Felhívhattál volna, hogy jössz!

A férfi benyomult az előszobába, észrevette Csabát. Megdöbbsent, illetve úgy tett. Csaba sajnos csak későn kezdett tisztán látni.

– Ki az isten ez? Az egyik mesekönyvedből esett ki?

– Hadd mutassam be a barátomat! – mondta Anita.

Csabához fordulva pedig közölte, hogy az illetőt Tuloknak hívják és a bátyja.

Tulok némi tévovázás után kellően mélyre hajolva kezét fogott Csabával.

– Sárosi Csaba vagyok – mutatkozott be a törpe.

Tulokot lebilincselte a bemutatkozó látványa, meg se szólalt.

Anita benn a szobában megkérdezte a bátyjától, hogy minek köszönheti a látogatását. (Mintha nem tudta volna, gondolta később Csaba.)

Tulok behuppant egy fotelba, amelyben éppen nem ült lánybaba, és csak bámulta-bámulta Csabát.

A törpének elege lett.

– Mit néz?

– Nem vagy mindennapi látvány, öcskös.

– Nem vagyok öcskös! – felelte Csaba mérgesen.

Tulok hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Hát ez nem igaz!

– Hagyd már abba! – szólt rá Anita.

Tulok kijelentette, hogy a húgának még nem volt ilyen kicsi vőlegénye.

– Nem a vőlegényem – mondta Anita.

Csaba indulni készült.

Tulok fölállt, és egy hirtelen mozdulattal fölkapta Csabát. Két kinyújtott karjával maga elé tartotta.

Csaba lógatta a lábát, és szúrósan nézett.

– Igaz az – kérdezte Tulok –, hogy ti, apró emberek mindenfélét megláttok, ami a normáltermetűek figyelmét elkerüli.

– Az attól függ – válaszolta Csaba.

– Mitől? – érdeklődött Tulok.

– Hogy akarom-e – mondta Csaba.

Tulok lerakta Csabát. Sietősen távoznia kellett, nyújtotta a kezét.

– Viszontlátásra, Sárosi úr! Örülök, hogy megismerkedtünk!

A húgától puszival búcsúzott, s fölhívta a figyelmét, hogy bánjon jól Csabával. Vigyázzon rá!

Mivel Tulok látogatása nem volt véletlen, nem is maradt következmény nélkül. Anita nemsokára közölte Csabával, hogy a bátyja és a barátai szeretnének találkozni vele.

Egy elegáns étterem paravánokkal elválasztott bokszába Csabán, Anitán és Tulokon kívül egy Ábrahám nevű, idősebb, nagydarab, krumpliorrú, bajuszos, barna hajú férfi és egy sovány, de már kopaszodó, izgága fiatalember, Öcsi is megérkezett.

Rendkívül udvariasan viselkedtek Csabával, Tulok rögtön két párnát helyeztetett a pincérrel a törpe feneké alá.

– Szóljal, ha bármi nem stimmel. Megoldjuk, Csabikám! – mondta.

– Szólítson továbbra is Sárosi úrnak! – kérte Csaba.

– Hány centi is ön, Sárosi úr? – érdeklődött Ábrahám.

Csaba vállalt vont.

– Mostanában nem mértem magam.

Öcsi felröhögött, Tulok letorkolta.

– Maradj már veszteg!

– Mi van, ha én végigröhögöm az egész akciót?

– A Sárosi úr egy finom ember – magyarázta neki Tulok. – Nem olyan, mint te. Színész. Művész. Máskülönbem nem is lehetne szerelmes belé a húgom. Igaz, Anita?

Anita félszegen bólintott. Ezt a nem őszinte bólintást Csaba később sokszor fölidézte, de ekkor csak az iránt tudakozódott, hogy miért akartak vele találkozni.

A csapat nem beszélt mellé. Ők rablók, mondták, Csabát éppen megfelelőnek tartják arra, hogy vécé- és spájzablakokon bejutassák a kifosztandó házakba. Ő benn, ha van riasztórendszer, kiiktatja. Tulok és Ábrahám kifejtette azt a véleményét is, hogy mivel Csaba „közel van a dolgokhoz”, sokkal könnyebben fölleli az eldugott értékeket, mint egy normál természetű betörő.

Csaba megkérdezte, hogy mi történik akkor, ha nemet mond.

Tulok a húgára tekintett.

– Szép vagy ma, hugica! Látom, valakinek tetszeni akarsz!

Anita rászólt, hogy állítsa le magát.

– Miért? – kérdezte Tulok. – A Sárosi úr nekem is mindjárt az első találkozáskor szimpatikus volt!

Anita Csaba szerint szolgálaián, sőt cinikusan hallgatott.

– Nézd, hugica! – mondta a bátyja. – A szimpátia az alapja mindennek. És a bizalom, ha üzletről van szó.

– Azt, amit maguk csinálnak, üzletnek nevezik? – kérdezte Csaba.

– A Sárosi úr nem olyan gazdag, hogy gondolkodás nélkül visszautasíthasson egy ilyen ajánlatot! – szögezte le Ábrahám.

Közben ettek és ittak. Tulok ismét a húgához fordult.

– Nem kell az érzelmeket szégyellni! Már megmondtad a Sárosi úrnak, hogy nagyon beleestél? És a Sárosi úrnak komolyak a szándékai?

Komolyak, felelte Csaba, majd ismét megkérdezte, hogy mi van akkor, ha nem mond az ajánlatra.

Tulok taszított egyet a hűgán.

– Te mit szólnál hozzá?

Anita hallgatott.

– Nem hagyom, hogy ezt a rendes embert elmard magad mellől! – mondta Tulok. – Viszont egy családtagtól elvárható, hogy üzletileg is a partnerünk legyen.

De Csaba makacsul ellenállt. A gengszterek egyszer csak szedelőzködni kezdtek, és némán távoztak. Anita engedelmesen ment velük.

A következő hetekben hiába próbálta Csaba telefonon elérni, hiába hagyott neki üzeneteket, hasztalan csöngetett a kapun, nem tudott vele kapcsolatba kerülni.

Éjszaka forgolódott az ágyában, veszélyben érezte a tervét, hogy normál méretű utódja szülessen.

Végül bement Anita üzenetrögzítőjébe, hogy elfogadja az ajánlatot.

Megkezdődött a rablóélete. Kisebbnél kisebb ablakokon tuszkolták be, elosont a biztonsági rendszerek kamerái és érzékelői alatt, kiiktatta a vezérlőt, és a társai betörhették az ajtót. Ha fölrakták egy komódra, vagy fölemelték a megfelelő magasságba, valóban a többiekénél hamarabb megtippelte, hol vannak az elrejtett forint-, dollár-, márkakötegek, az ékszerek és a drágakövek.

Magukkal vitték az értékes vázákat, festményeket, ezüst étkészleteket, televíziót, videót is.

Csaba vagyona az eladott zsákmány árából egyre nőtt. Mindent megvett Anitának, amit az csak akart, de nem tévesztette szem elől a fő célt se.

– Mikor szülsz tőlem gyereket? – kérdezte már nem először.

Anita tágra meresztette a szemét.

– Te ezt tényleg komolyan gondolod?

– Szülsz! Csak az a kérdés, mikor – mondta Csaba ellentmondást nem tűrően. Megbeszéltem a bátyáddal. Ez volt a föltételem.

Nem kapván választ, tovább folytatta.

– Igaz, hogy az anyám is és az apám is törpe, viszont az egyik dédanyám alacsony volt, de nem törpe. Ha egy normál nőtől születne gyerekem, ő nem lenne törpe.

Anita kitérőleg csak annyit jegyzett meg, hogy ezt nem tudhatja senki.

Egy napon a kiszemelt házban a banda minden tagja keresgélt, kutatott. Csaba épp egy váza mélyéről halászott elő egy vaskos pénzköteget, amikor Öcsi benyitott az egyik hálószobába, ahol az álmából felriasztott háziasszony rémülten kiáltozni kezdett.

– Gedeon, Gedeon! Hol vagy?

Öcsi előkapta a pisztolyát, és fejbe lőtte a nőt. – Itt – mondta.

A lövés hallatán Csaba mindent ott hagyva felfelé kezdett futni a lépcsőn. Ábrahám szintén kirohant a gardróból. Tulok is a zaj irányába indult.

– Te hülye, megölted! – állapította meg a helyszínrre érve.

– Túl jól célzok, nem tehetek róla – mondta Öcsi.

Csaba nem hitt a szemének.

– Ez gyilkosság!

– Mi van, ha idejön a Gedeon? – kérdezte Öcsi.
Ábrahám idegesen rángatta a bajszát.
– Ki az a Gedeon?
Öcsi vállat vont.
– Mit tudom én.
– Gyilkosságról nem volt szó – mondta Csaba.
Öcsi megint elővette a pisztolyát, ráfogta Csabára, ujját a ravaszra helyezte.
– Bumm! – mondta.

Másnapról a banda fölszívódott, Anitástól. A nő ismét elérhetetlenné vált Csaba számára. A háza kapuja mellett várakozott hosszú órákon át, míg nyílt a kapu, valaki kijött, ő pedig beosonhatott mellette. Többször, hosszasan csöngetett az ajtón. Egy szomszéd megelégtelt, dühösen kirepült, és közölte Csabával, hogy Anita elköltözött, nem mondta meg, hová.

*

Bár Csaba tudta, hogy Tulok dróton rángatja, mégis képtelen volt elhinni, hogy Anita szó nélkül eltűnt.

Újra és újra eszébe jutottak az emlékek.

Anita: Figyelj! Nem vagyok se szép, se gazdag. És idősebb is vagyok nálad.

Ó: Nem számít!

Anita: Persze. Most még semmi se számít.

Ó: Miért nem mondd meg az igazat?

Anita: Milyen igazat? A bátyámat ismered. Az anyámmal nem állok szóba. Az apám kilenc éves koromban eltűnt. Én pedig megismerkedtem egy törpével, aki gyereket akar tőlem. Ezt hazudja. Mert színész.

Ó: Nem hazugság!

Anita: Annál rosszabb!

Ó: Először nem ezt mondtad!

Anita: Mikor először?

Ó: Nálam. Mikor először lefeküdtünk egymással.

Anita: Hát én ott úgy el voltam varázsolva, hogy azt se tudtam, mit beszélek!

Ó: Vegyem ezt dicséretnek?

Anita: Vedd, aminek akarod! Ezen kívül teljesen össze voltam omolva. Már második hete minden nap ott ültem abban a nyavalyás presszóban, ahol megismerkedtünk. Tévéműsört olvastam, mert a tévém is elromlott.

Ó: Akkor pont jókor jelentem meg az életemben?

Anita: Hogy megjelentél? Az nem kifejezés! Berobbantál mind a száz centiddel. Annyi vagy?

Ó: Mostanában nem mértem magam.

Anita: Miért? Ti hány éves korig nőtok?

Ó: Lassan, de biztosan!

Anita: Azt szeretem benned, hogy mindent elhiszek neked.

Egyszer Anita házában épp léptek volna be a liftbe. A nő váratlanul megállt.

Ó: Mit felejtettél el?

Anita: Bárcsak el tudnám felejteni!
Ó: Mit?
Anita: Azt, hogy teljesen hülye vagyok. Mibe megyek én bele?
Ó: Azt akarod, hogy ne menjek föl?
Anita: Hagyjál már ezekkel! Mindig csak a szex körül jár az eszed! Abszolút kihasználsz engem! Ha dupla magas lennél, észre se vettél volna.
Ó: Kegyetlen az élet.
Fönn Anitánál Ó kapcsolgatta a tévét, próbálta megjavítani, de nem sok sikert ért el.
Ó: Komolyabb a baj, mint gondoltam. Szét kéne dobni.
Anita: Jól van! Ne gyötörd magad! Úgyse hittem el, hogy meg tudod csinálni!
Inkább ülj le!
Neki föl kellett kapaszkodnia a székre ahhoz, hogy ráüljön. Anita nem segített, a virágokat locsolta.
Ó: Miért vagy olyan ideges?
Anita: Nem vagyok ideges.
Ó: Menjek el?
Anita: El akarsz menni?
Ó nem válaszolt.
Anita: Mindjárt befejezem. Tönkre mennek a növényeim.
Öntözés közben tépkedte a száraz leveleket.
Ó: Miért váltál el a férjedtől?
Anita: Nem tartozik rád.
Ó: Nem mondd el?
Anita: Minden férfi állat. Tisztelet a kivételnek. De én még kivétellel nem találkoztam.
Ó: Mivel foglalkozik a férjed?
Anita: Földrajztanár. Állandóan kirándulni kellett járnom vele. Egyszer úgy telepakolta a hátizsákját, hogy nem fért ki az ajtón.
Ó: Szerelmes voltál bele?
Anita befejezte a locsolást, letette a kannát.
Anita: Na, kész van! Ennyi elég lesz nektek mára!
Közelebb jött hozzá, leült az ágyra.
Ó: Miért nem született gyereketek?
Anita: Nem akartunk.
Ó: Miért?
Anita: Ha valaki kitépke di a kezemből a mesekönyveket, és nem csak engem, hanem a tanítványait is pofozza, attól én nem akarok gyereket.
Ó: Különben akartál volna?
Anita: Lehet, hogy nem is születhet gyerekem.
Ó: Valami bajod van?
Anita: Tudtommal nincs.
Ó: Akkor miért gondolod?
Anita: Figyelj, miért zaklatsz engem örökké a gyerek témával? Ez a mániád?
Ó: Lehet, hogy ez.

Anita: Nincs elég törpe még a világon?
Ő sértetten hallgatott.
Anita levette a szemüvegét, majd a pulóverét. Kigombolta blúzát. Látszottak a meztelen mellei. Várta, hogy ő odanézzen.
Rápillantott, megállt.
Anita csábosan mosolygott.
Anita: Gyere ide!
Ő intett a fejével, hogy nem.
Anita: Na, gyere már! Masszírozz meg!
Ő nem akart odamenni.
Anita fölvette az ágyról a könyvet, hanyatt dőlt.
Anita: Jó, akkor olvasok! Úgyis ez a kedvenc mesekönyvem. Ismered?
Ő nem mondott semmit, csak nézett.
Anita: Téged sem érdekelnek a mesék, ugye? Mert végül is férfi vagy.
Ő: Végül is.
Anita: Ha itt valaki megsértődhet, az én vagyok, nem te. Idejössz, elkezdesz turkálni a könyveim között, mindenféle kérdéseket teszel föl, de nem én érdekelek, hanem saját magad. Minden férfit csak saját maga érdeklí.
Ő: Te meg azért feküdtél le velem, mert kíváncsi voltál, hogy egy törpének mekkora farka van.
Anita: Engem nem érdekel a mekkoraság problémája. Ez is tipikus férfi dolog.
Anita letette a könyvet, begombolta a blúzát.
Anita: Akkor ennyi volt.
Ő közeledni kezdett az ágyhoz. Fölmászott rá, simogatni kezdte Anitát.
Anita: Most már úgyse fekszem le veled! Annyit beszéltél a gyerekről, nem akarok teherbe esni!
Ő nem tágított.
Anita lelökte az ágyról.

*

Csaba az iskolai tanulmányai során értesült róla, hogy az ókori Spártában a katonaságra alkalmatlan, újszülött fiúkat ledobták egy hegyről, amelynek Taigetosz volt a neve. Amikor a síkságon fekvő Jászberényből Budapestre költözött, fölment a budai hegyekbe, és talált egy szakadékban végződő, sziklás meredélyt, amit az évek során többször fölkeresett. Miután Anita nem került elő, ismét fölkapaszzkodott a sziklára, és az erdőkön átnézve, a távolabbi hegyekben próbált gyönyörködni, de az alatta elterülő mélység jobban vonzotta, tekintete ott kötött ki. Sőt, lassan, óvatosan araszolva, olyan közel került a szikla széléhez, hogy a talpa alól kipattanó kődarabok a mélybe hullottak. Utánuk se mert nézni. Egy hang biztatta: még, még, még!

Hátrálni kezdett. Nemsokára egy városi utcán lépegetve, egy kiürített üzlethe-
lyiség ajtajára ragasztott papírlapon azt látta: ELADÓ.

Bekukkantott az ablakon. Látott egyszer valahol a városban egy mosodát, a
belső tér erre emlékeztette. Ez az, gondolta, mosodát nyitok.

A rablásokból összegyűlt elegendő tőkéje, egy banknál azt ígérték neki, hogy kölcsönt is kaphat.

Pár hónap múlva a mosoda tükörfényes ablakai szikráztak a napfényben, a cégfelirat kéken fénylett. Csaba fel s alá járkált a mosótérben. Megnyitó ünnepséget rendezett, a meghívottakat várta.

Hamarosan érkezni kezdtek a vendégek. Környékbeli étteremtulajdonosok, hivatalnokok, a városi előjáróság tagjai, feleségek, néhány házbeli lakó.

Egy hölgy tréfásan úgy tett, mintha a karjában levő ölebet hozta volna tisztítani.

– Nézze, milyen piszkos, tud vele valamit kezdeni?

A férje mérgesen ráreccsent.

– Hagyd már ezt a buta viccet! Senki nem nevet rajta.

Csaba meg akarta simogatni a kutyát, de az felé kapott.

A törpe odébb lépett, biccentett a személyzet tagjainak, akik máris elkezdték behordani a próbaszennyest.

Az esemény megörökítésére kirendelt videós is dolgozni kezdett.

Csaba megállt a terem közepén. Üdvözölt mindenkit, megköszönte, hogy eljöttek, kérte, hogy nézzék meg működés közben az ő kis mosodáját. Befejezésül biztosított mindenkit arról, hogy a legmodernebb, anyagkímélő gépeket szerezte be.

A mosógépek felbúgtak. Csaba a zajt túlharsogva azt kiabálta, hogy a piszok el-lenszere a mosás, az éhség ellenszere az evés, a szomjúságé az ivás.

Pezsgők durrantak, szendvicsekkel kínálták a vendégeket.

Csaba föllépegetett a galérián lévő irodájába, és az ablak mögül, kívülállóként figyelte a megnyitót. Szeme kameraként pásztázott a vendégeken.

Hazaérve elkezdte nézni a megnyitón készült videót. Nem volt türelme egyfolytában lejátszani, kimerevítette, visszatekerte, gyorsította, lassította. Soha nem tapasztalt izgalom lett úrrá rajta.

Két, háttal álló vendég nem vette észre, hogy felvételt készítenek róluk. Beszélgettek. Hangjukat elnyomta a zúgás és a sok egyéb zaj. Csaba megállította, visszatekerte a felvételt, fölhangosította a televíziót, újra elindította a jelenetet. Ha nehezen is, de most már ki lehetett venni a beszédet.

– Jobbat vártál? Csak rá kell nézni, és röhögőgörcsöt kap az ember – mondta az egyik.

– Mosodamegnyitó! – fanyalgott a másik. – A pezsgő is meleg.

– De a tulaj csúcs!

– Sose láttam.

– Ha találkoztál volna vele, emlékeznél rá.

A videós körbejárta a kutyás nőt, aki végig a kutyájához beszélt, ebben Csaba nem talált semmi érdekeset.

A kerületi újság terjedelmes, képekkel illusztrált cikkben számolt be a megnyitóról. Az írás azt a címet kapta, hogy *Egy kisember tisztára akarja mosni a kerület szennyesét.*

Pár nap múlva, kora reggel, nyitás előtt két szakember videokamerákat szerelt föl a falakra. Épp az irányokat állították be, mikor Csaba belépett az ajtón, és rájuk szólt, hogy beljebb.

Nem értették. Merre beljebb?

Csaba a mosógépsor felé mutatott.

– Nem a bejáratot akarja felvenni? – csodálkoztak.

Csaba közölte, hogy nem. Nem csak, tette hozzá.

A szerelők azon a véleményen voltak, hogy a betörők a bejáraton jönnek be, nem a gépekből bújnak ki.

Csaba úgy tett, mintha meg se hallotta volna. Minden kamerát beállítatott, aztán amilyen gyorsan csak tudott, föliszkolt az irodájába.

Az ott felszerelt monitorokon ellenőrizte az irányt.

Még szükség volt finombeállításokra, hogy elérje a célját, amiről ő maga se tudta pontosan, hogy mi.

Két részből állt a tevékenysége. Sokat tartózkodott a gépeknél, udvariasan köszöngetett, szóba elegyedett a vendégekkel, zsebből aprópénzt váltott, szükség esetén (bár volt rá embere) saját kezűleg segített egy-egy tétovázó vendégnek megtalálni a programszabályozó- és indítógombokat, egyszóval mindent megtett azért, hogy megfeleljen az elvárásoknak, holott a távolságok megtétele számára nehézséget okozott. Másrészt hallgatózott.

Egyszer például lelassított két beszélgető nő mellett, érdekelte, miről folyik a szó.

– Ez nem semmi.

– Várjál, még nincs vége.

– Tegnap este elfogyott a cigarettám. „Lemész?” – kérdeztem. Tudod mit csinált?

Mikor a lépdelő törpe fölsandított rájuk, elhallgattak.

Csaba a céltalan sétálás látszatát megőrizve úgy ügyeskedett, hogy minél előbb fölríjen az irodába.

A monitoron látható volt az újra beszélgetésbe merülő két nő, de a hangjuk nem hallatszott. Csaba fölhangosította a felvételt, fülét nekinyomta a hangszórónak. Hiába, a kamerák távol helyezkedtek el. Visszatekert, a korábbiak se voltak hallhatóak. A feltehetően igen érdekes téma számára örök titok maradt.

Dühösen az asztalra csapott, és az üvegen keresztül szűrős szemekkel nézte gyanútlan „áldozatait”.

Főlkutatott egy speciális biztonságtechnikai céget. A gépek előtti várakozó tér mennyezetére és falaira csúcsmínőségű kamerák kerültek a régié helyett, valamint megfúratta a mosógépeket, és a kijelző lámpák közé kijelző lámpának látszó, nagy látószögű mikrokamerákat helyeztetett el. Mosógépenként egyet.

Azt ígérték neki, hogy mindent látni és hallani fog. Ehhez új vezérlőberendezésre, kép- és hangpultra is szükség volt. Kis lépcsőkkel, magasítókkal egészítette ki az irodabútorzatot, hogy fölríven minél gyorsabban és eredményesebben léphessen akcióba.

Most már három részből állt a munkája.

Továbbra is forgolódott lenn a várakozó térben, megszemlélte, fölmérte az ügyfeleit, köszöngetett, ismerkedett, lényegében ellenőrizte, ha kellett, segítette a személyzet munkáját.

Zárás után egyedül maradva pedig átnézte, megvágta, rendszerezte a fölvételeket. Kíváncsisága nem ismert határokat. Lassított, megállt, visszaporgetett, újra lejátszott. Nagyon érdekelte, hogy mit mondanak róla a háta mögött.

Egy férfi és egy nő beszélgetését többször megnézte. Alkalmi ismerősök lehetnek, minden jel szerint a mosógépeknél futottak össze. A felvételen a nő Csabát követte a tekintetével, amint távolodott, föltehetőleg az irodába igyekezve. Ő a tulajdonos, jegyezte meg a férfi. A nő csodálkozott. Ez? Igen, bólintott a férfi. Egy liliputi?, kérdezte a nő. Nem liliputi, felelte a férfi, hanem törpe. A nő nem értette, mi a különbség. Az mindegy, mondta. A férfi ellenkezett. Nem mindegy, látta, hogy milyen feje van? A nő a száját biggyesztette. Nem figyeltem, torz. Normál, állította a férfi, mint bárki másnak. Ez magának normális, álméltkodott a nő. Csak a törzse, a kezei meg a lábai rövidek, magyarázta a férfi. A nő vigyorgott. Csak? A feje akár az enyém is lehetne, mondta a férfi. A nő kihangsúlyozott figyelmességgel megnézte magának férfi fejét. A liliputi az, akinek mindene pici, jelentette ki a férfi, a feje is. A nőnek ennyi elég volt, sok is. Mindig tanul az ember, mondta, és véget vetett a társalgásnak.

Kedvence lett az a jelenet is, amikor egy asszony azt mutatta egy másiknak, hogy valaki, egy férfi, hogyan vett föl a földről egy öngyújtót, amit a nő szerint szándékosan ejtett le előzőleg az ülő nő lába közé. Csak a karján a szőr ért a térdemhez, mesélte a nő. Már ettől beindultam, jelentette ki. Volt veled ilyen, kérdezte a másikat. Annak csillogott a szeme, de ingatta a fejét, hogy nem, vele még nem.

Csaba rájött, hogy a nők egymással sokkal bizalmasabbak, mint a férfiakkal, akik közül egyébként is kevesen keresték föl a mosodát. A tiszta ruhára várva hajlandóak a titkaikat is kifecsegni. Az egyik felvételen (valószínűleg azért, mert Csaba minden igyekezete ellenére még mindig lehetnek holt terek a kamerák közt) előzmények nélkül azt mondta egy nő a mellette állónak: Nem kapcsolta ki a telefonját, csak lerakta, és minden hallatszott, ami a kompon történt. Aztán elnémult, mert fölbukkant Csaba, aki azt képzelte, hogy megnyerőnek és kedvesnek kell lennie. Ide-oda bólintgatva elment mellettük. Nagy öröme később azonban egy másik kamera fölvetésén megjelent ugyanaz a két nő. Szerinted ez igaz?, kérdezte az egyik. Persze, hogy nem igaz, vágta rá a másik, gondolod, hogy a picsa nem volt ott a hajón, csak a hangja? És a barátnőd mégis elhitte, érdeklődött az előző nő. Két napig vívódott, aztán elhitte. A kérdező nő kijelentette, hogy az a barátnő nagy hülye lehet. Nem hülye, szerelmes, mondta a másik. Meg egy kicsit hülye is, fűzte hozzá.

Odébb mentek, nem volt folytatás. Igaz, Csaba később belebotlott a beszélgetésnek egy korábbi foszlányába. A mesélő nő még ott tartott, hogy a barátnőjét az a bizonyos férfi fölhívta telefonon, és elkezdett ömlengeni neki, hogy mennyire hiányzik!

*

Egy napon föltárult mindennek az értelme. Vagyis a cél. Egy fölvetelen az egyik mosodás fiú leejtett egy törülközőt, s miközben lehajolt, megnézett két beszélgető nőt, félig alulról, egy vöröset és egy szőkét. Épp hallgattak, de amikor a mosodás fiú eltávolodott tőlük, folytatták. Ez vicces, mondta a vörös. A szőke elképedve fo-

gadta a megjegyzést. Ez neked vicces? A vörös meg akarta magyarázni, hogy értete, amit mondott. Az még csak rendben van, jelentette ki, hogy az ember férje eltűnik néha, de hogy a szeretője is bujkáljon! Mit fogsz csinálni?, kérdezte. A szőke tettetett egykedvűséggel válaszolt: Látod! Mosok. Tényleg nem tudod, hol van?, érdeklődött a vörös. A szőke azt felelte, hogy fogalma sincs. A vörös tovább kíváncsiskodott: Nem is szokott telefonálni? A szőke kibillent a látszólagos nyugalma-ból: Figyelj, akkora összegről van szó, hogy egyetlen telefonhívás is veszélyes lehet. Úgy látszott, hogy a vörös nagyon közeli barátnő, mert tovább kíváncsiskodott: Mennyi az a pénz?

A szőke nem felelt. Addig hallgattak, míg elkészült a ruha.

Csabának több napjába telt, míg a felvételeken újra rájuk bukkant. Mindig azt ígérte, hogy majd egyszer elutazunk, mondta a szőke nő, de még a tengerhez se vitt el! Ő biztos jól érzi magát, jegyezte meg a vörös gúnyosan. Annyira ijedten ment el, rettegett, nézett ki az ablakon a szőke. Ismerem, őszinte volt.

Egy másik monitoron (Csaba „mindent” látni akart) a személyzet egy tagja a mosógépet törölgette. Egy harmadikon egy borostás férfi a sporttáskájában kotorászott, mellette az ismerőse, egy kopasz a farmernadrágjait gyömöszölte a hozzá legközelebbi gép dobjába. A professzornál négy ász és egy király volt, ami lehetetlen, mert nálam is volt egy ász, mesélte a táskás. És mit csináltál?, érdeklődött a kopasz. Semmit, közölte a táskás, majd egyszer megbosszulom. Csaba lehúzta a potméttert, elnémította a két férfit. A vörös és a szőke nőre koncentrált. Tudom, hogy betartja a szavát, közölte a szőke. Vagy nem, mondta a vörös. A szőke kijelentette, hogy ismeri a férfit, mint a tenyerét. Én a helyedben keresnék valaki mást, tanácsolta a vörös, egy férfi se pótolhatatlan! A szőke hosszasan hallgatott.

Közben egy harmadik monitoron újabb két nő jelent meg. Most érkeztek. Az egyik kacéran ringatózva járt, a másik kíváncsian tekintgetett körbe. Csaba figyelte a mosáshoz való előkészületeiket, de szemmel tartotta a vöröst és a szőkét is. Akik, befejezve a mosást, pakolták be a tiszta ruhákat a táskákba. Hallgatagon. És távoztak.

Körülbelül egy hét múlva Csaba jóval a nyitás után ért be a mosodába. Kiket látott az egyik gépnél? A szőke és a vörös nőt. Csupán egy táska volt mögöttük a padon, a mozgásokból arra lehetett következtetni, hogy a szőke mos, a barátnője csak elkísérte. Csaba azonnal célba vette az irodát, látta, hogy a két nő mely mikro-kamera zónájában tartózkodik, és melyik monitorra jön róluk a kép. Nem állította meg és nem tekerte vissza a felvételt az elejéig, mert nem szeretett volna a jelenről lemaradni. Egyébként is az érkezésüket, valamint az azt követő perceket a fali kamerák rögzítették, de ez most Csabát nem érdekelt, mert előkészületek közben az ügyfelek még nem szoktak elmélyülten társalogni. Rápillantott az illető mikro-kamera képsorára. A szőke nő épp hajolt, rakta be a vélhetően második adag ruhát. Két nagy, böhöm állat, mesélte a szorosán mögötte álló vörösnek, nem nyúltak hozzám, de éreztették, hogy azt csinálhatnának velem, amit akarnak, valami behajtók, mondtam nekik, hogy nem tudom, hol van a Robi. Még telefonálgat?, kérdezte a vörös. Persze, felelte a szőke, már mondtam neked, hogy megbízható. És sosem árulja el, honnan hív, furcsállta a barátnő. Milliókat követelnek rajta, dol-lárban, sziszegte a szőke, föl tudod fogni? A vörösnek az volt a véleménye, hogy akkor jobb, ha a barátnője nem tud semmit. A szőke hirtelen fordulatot vett, oda-

súgta a vörösnek, hogy tudja, hol tartózkodik a férfi. Szerencsére a minikamera mikrofonja, amint azt az eladó és beszerelő cég embere ígérte, a suttogást is föl tudta venni, legalábbis az adott távolságból. Nyilván a vörös nő nem akart a túlzott kíváncsiságával gyanússá válni, ezért csak azt kérdezte, hogy a barátnője nem félt-e attól, hogy megerősszakolják. A szőke bevallotta, hogy de igen, nagyon is félt, és nem csak a megerősszakolástól, hanem attól is, hogy székhez kötözik, vallatják, né tán kínozzák. Csaba azon izgult, hogy hangozzon el már a lényeg, mielőtt a szőke elindítja a mosógépet, mert a motorzúgásban semmilyen spéci technika nem garantálja, hogy hallható a suttogva kiejtett szó. És hol van, kérdezte a vörös Csaba nagy megkönnyebbülésére. A szőke végezve a pakolással bezárta a mosógép ajtaját. Ezt a gépbe szerelt kamera nem „látta”, Csaba csak a csattanó hangból következtetett. Nem mondd meg nekem se?, érdeklődött a vörös. Te is veszélybe kerülnél, jelentette ki a barátnő. Na ne, tört ki Csaba fönn az irodában. És akkor bekövetkezett, amit várt. A szőke nő tétovázva ugyan, de végül odahajolt a barátnője füléhez, és súgott valamit. Csak aztán indította el a mosógépet.

Ezt követően hátrahúzódtak, helyet foglaltak az egyik padon. Két fali kamera látóterébe is bekerültek, Csaba két monitoron látta őket, nem egyfolytában. Jöttek mentek más ügyfelek, el-eltakarták őket. Beszélgettek ugyan, ám a hangjuk összekeveredett mások hangjával, Csaba egyébként se gondolta, hogy abban a zajegyvelemben, amelyben egymást is csak emelt hangon hallhatták, bármi fontos elhangzott. Inkább visszatért az előző felvételnek ahhoz a részéhez, ahol a szőke a barátnője füléhez hajolt. Először a potméter maximumra állításával próbálkozott, de nem ért el megfelelő eredményt. Bekapcsolta a zajsztűrőket is, nekinyomta a fülét a hangszórónak. Így is nyolcszor ment oda-vissza és játszott le a pillanatot. Nyolcadszorra végre fölismerte a szót. „Bogotában.”

Bogotában!

Rápillantott a nőket mutató monitorokra. Még ott ültek.

Ettől fogva szinte csak őket figyelte. Amikor a szőke kiszedte a szárítóból is a ruhákat, és elkezdte a padon összehajtogatni őket, Csaba lepattant a székről, kiviharzott az irodából. Lenn a szokásos módon mozgott, de amikor a két nő kilépett az ajtón, követte őket.

Egy utcasarkon elváltak, Csaba a szőke nő nyomában maradt.

Az megállt egy ház kapuja előtt, beütötte a kódot a kaputelefonba.

Belépett.

Csabának maximális sebességre kellett kapcsolnia. A ruhákkal telitömött táska miatt a nő teljesen kitérte a kaput, plusz hidraulikus csapódásgátlót is szereltek rá, így Csabának sikerült még azelőtt odaérnie, hogy az teljesen visszazáródott volna. A cipőjét benyomta a keskeny részbe, és várt.

Hallotta a lift érkezését, az ajtaja nyílását, becsukódását, fölfelé emelkedését.

Besurrant. Úgy helyezkedett el a kapualj túlsó végén, hogy látta a többemeletnyi függőfolyosót, de őt csak az vehette volna észre, aki nagyon figyel lefelé.

A szőke nő egyáltalán nem nézelődött, amikor megjelent a harmadik emeleti függőfolyosón, alig várta, hogy lerakhassa a szatyrát.

Csaba megjegyezte, melyik ajtó mögött tűnt el. Bepattant a visszaérkezett liftbe, a harmadik emeleten kiszállt. Úgy haladt el az őt nagyon is érdeklő ajtó előtt, mint-

ha számára nem lenne jelentősége. Közben feltűnésmentesen elolvasta a névtáblát: „Kovács Réka”.

A körfolyosó végére érve újra beszállt a liftbe.

*

Csodálkozott, milyen könnyen meg lehet szerezni egy vadidegen telefonszámát. A központi tudakozónak bementa a nevet és a lakcímet, ennyi. Persze csak azért, mert nem titkosították.

Aznap háromszor tárcsázta, hiába.

Remélte, hogy nem történt tévedés.

Másnap reggel ismét meg akarta próbálni, de előbb kávéfőzött.

Amint lett elég pénze, a törpekényelemnek megfelelően átrendezte a lakást. Megnyomott a konyhapulton egy gombot, búgni kezdett a villanymotor. A felső szekrény leereszkedett a pult szintjére. Kivette a cukortartót, ismét megnyomta a gombot, amitől a szekrény visszaemelkedett a helyére.

Eszébe jutott, hogy elfelejtette levenni a pötytös bögréjét. Megismételte a műveletet.

Elektromos kenyérvágó, elektromos citromfacsaró, késélesítő gép és egyéb önműködő szerkezetek népesítették be a konyhapultot. Az eredetileg egy bár berendezését képező székek szintén motorral működtek. Miután az egyikre ráült és megnyomta az indítógombot, a pulthoz szükséges magasságba emelkedett.

Kitöltötte a kávé, s miközben itta, tekintete a falra szerelt, domború tükörré tévedt. Megnyújtva látta magát benne, mintha normál termetű lett volna.

A látványtól fölbátorodva a telefonhoz nyúlt, felemelte a kagylót és tárcsázott.

Gondolta, most még többet vár, hátha fölveszik. Közben készenlétbe helyezte magát, két ujjal befogta az orrát.

Egyszer csak belehallózott a szőke nő, megismerte a hangjáról, hogy ő az.

– Robi vagyok – jelentkezett be Csaba orrhangon.

A nő kivárt egy kicsit.

– Milyen Robi?

– Egy másik Robi – felelte Csaba.

A nő most hosszabban hallgatott.

– Menjen el orvoshoz, mert úgy hallom, nagyon náthás!

– Tárgyalni akarok magával! – közölte Csaba.

– Miről?

– A dollármilliókról. – Csaba izgalmában megfeledkezett az álcázásról, elengedett az orrát. – Különben kellemetlen dolgok fognak történni a druzsámmal.

– Mi van, meggyógyult? – érdeklődött a szőke nő.

– Makkegészséges vagyok – mondta Csaba. – Amit lehet, hogy nem sokára valaki nem mondhat el magáról Bogotában.

A leghosszabb csönd következett. Hatott a Bogota szó.

Azért a nő még próbálkozott.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Találkozunk. Elmondom személyesen.

Csaba helyszínnek egy mosodájához közeli játszóteret javasolt, ahova szabadijében kijárt figyelni a hintázó, mászókázó, homokozó gyerekeket. Ő érkezett korábban, föl pattant egy padra, nézelődött, lóbálta a lábát. Mikor a távolból észrevette a szőke nőt, leugrott a kavicsos útra, és elébe sietett. Kovács Réka nem akart hinni a szemének.

– De hát maga a mosodás! – álmélkodott.

– Az *is* vagyok – mondta Csaba titokzatosan.

Három szál piros rózsát hozott magával, zöld ágakkal, csokorba rendezve, se-lyempapírba csomagolva. Átnyújtotta.

Kovács Réka átvette, de mint aki azt se tudja, mit csinál.

A tárgyalást egy másik padon folytatták le. Csaba rögtön a tárgyra tért, összefoglalta a lényegét. Ő nem holmi zsaroló, neki nem pénz kell, ő gyereket akar egy normálméretű nőtől. Kilencvenkilenc százalék, hogy nem lesz törpe, tudományosan megalapozott. Ha ebben megegyeznek, és bekövetkezik a teherbe esés, az összes gyakorlati teendőt és költséget ő vállalja. Természetesen a gyereket a nevére íratja, magához veszi, fölneveli, az anyának nem lesz semmilyen kötelessége, a személye ismeretlen marad. Ha nem jön létre köztük megállapodás, a dollármilliókat visszaszerzik a jogos tulajdonosok, azt a bizonyos Robit pedig elnyeli a föld.

Kovács Réka hol letette a padra a csokrot, hol kézbe vette. Kibontogatta, vizsgálta. Rá-rápillantott a tárgyalópartnerére, de alig szólalt meg. Mindenre számított, amikor elindult a találkozóra, csak erre nem. Végül időt kért, arra hivatkozva, hogy valakivel meg kell beszélnie a dolgot. Három nap, mondta Csaba. Kovács Réka attól tartott, hogy ez nem lesz elég, mert az illető maga dönti el, mikor telefonál. Az idő fontos tényező, szögezte le Csaba, de azért egy nappal megtoldotta a határidőt. Abban állapotok meg, hogy ugyanezen a forgalmas helyen találkoznak.

A megjelölt délután előtti éjszaka csörgött a telefon. A mosoda riasztórendszerével összekapcsolt rendőrösről szóltak, hogy a rendszer behatolást jelzett, most indulnak a helyszínre, jó lenne, ha Csaba is odajönne.

Három kéken villogó lámpájú rendőrautó blokkolta a mosoda bejáratát, mikor Csaba megérkezett.

A tőle telhető legnagyobb sebességgel rontott be az ajtón. Szörnyű pusztítás képe tárult elé. Tönkrevették a mosógépeket és a szárítógépeket, roncsokként csüngtek a fal kamerák, több helyen elfűrészelték a vastagabb nyomócsöveket, a vékonyabb leágazásokat kitépték a falból. Mindenhonnan ömlött a víz, Csabának már térdig ért. Átgázolt rajta, minél előbb látni akarta az irodát. A vezérlőpult romokban állt, a monitorok darabokra hullottak, mintha kalapáccsal püfölték volna őket, mindenfelé szakadt drótok lógtak. Kirohant, informálódni akart, hogy riasztották-e már a tűzoltókat. A lépcsőn szembejött vele egy tizedes, aki azt válaszolta, hogy percek múlva itt lesznek.

Jegyzetfüzetet tartott a kezében.

– Sárosi úr? – kérdezte.

Csaba csak bólintott.

– Maga a tulajdonos? – érdeklődött a tizedes.

Csaba ismét bólintott.

– Van ellensége? – kérdezte a tizedes.

– Nincs – rázta a fejét Csaba.

A tizedes beírta a füzetbe, hogy nincs ellensége. Aztán a nyomozati munka részeként keresztkérdést tett föl.

– Nem fenyegették meg mostanában?

– Nem – válaszolta Csaba.

Szirénázva megérkeztek a piros rohamkocsik, benyomultak a tűzoltók.

– Merre van a főcsap? – tudakolta ordítva az egyikük.

Csaba a megfelelő irányba mutatott. Neki már lassan derékig ért volna a víz. Ottrekedt a lépcsőn.

A tizedes szemével követte a kézmozdulatot. Komoly bűntény történt, tény, az apró kézfej láttán mégse volt képes elfojtani egy mosolyt. Mélyen maga elé nézett, hogy a sértett ne vegye észre.

Kicsi ember, kicsi érzelmek, gondolta.

